

Sygn. akt II Ka 131/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	stażysta Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Krzysztofa Cieplińskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2023 r.

sprawy **L. I.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 28 listopada 2022 r. sygn. akt II K 461/22

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej L. I. w pkt III wyroku na okres 3 (trzy) lat tytułem próby,
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy licząc od daty uprawomocnienia się wyroku;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 131/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 listopada 2022 r. w sprawie II K 461/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obraza przepisów postępowania karnego, tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego z pominięciem dowodów, które świadczą na korzyść oskarżonego L. I. oraz jego syna S. I., w tym materiałów z kancelarii komornika sądowego A. M., dotyczących zajęcia konta bankowego w mBanku oraz Banku (...) S.A. – rachunków należących do oskarżonego L. I., częściowych wyjaśnień L. I. oraz jego syna S. I., że nigdy nie działali wspólnie i w porozumieniu oraz że S. nie posiadał wiedzy, że pieniądze, które wpłynęły na jego konto nie należą do jego ojca L. I., a co za tym idzie S. I. zupełnie nie miał świadomości,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

że jego działanie może być przyporządkowane przestępstwu przywłaszczenia, tj. przestępstwu przeciwko art. 284 § 1 kk.

- błędne uznanie, iż S. I. mając świadomość, iż nie jest adresatem przelewów postąpił z przelaną kwotą jak ze swoją własnością, dokonując dalszego przelewu kwoty 2945 zł na konto specjalnie założone w tym dniu przez L. I. w Banku (...), a kwotę 5 złotych, zatrzymując jako rekompensatę za koszt przelewu natychmiastowego w sytuacji gdy S. I. został powiadomiony przez oskarżonego, że pieniądze które wpłynęły na jego konto należą do oskarżonego jako zapłata za transakcje, a co za tym idzie nie podejrzewając, iż nie należą do oskarżonego wypełnił tylko jego dyspozycję;

- błędne uznanie, iż S. I. zatrzymał kwotę 5 zł jako rekompensatę za koszt przelewu natychmiastowego w sytuacji gdy w momencie wpływu pieniędzy, a następnie ich wysłania na konto oskarżonego w M. Banku, konto S. I. było puste i potrącenie z pieniędzy, które wpłynęły na jego konto w kwocie 2500 zł, opłaty za przelew natychmiastowy 5 złotych było naturalną konsekwencją realizacji przelewu natychmiastowego, czyli usługi realizowanej przez większość banków w Polsce. Ponadto rozumiał, że opłata zostaje potrącona z pieniędzy ojca, gdyż taką wiedzę w tamtej chwili posiadał,

- błędne uznanie, iż początkowo oskarżony nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, że nie był w posiadaniu sprzedawanego towaru, a jego deklaracja zwrotu pieniędzy miała na celu jedynie opóźnienie ewentualnych

konsekwencji prawnych w sytuacji gdy fakt, iż oskarżony nie posiadał wyżej wymienionego sprzętu nie został udowodniony na żadnym etapie postępowania, nawet zeznania S. I. oraz M. I. potwierdziły, że w domu rodzinnym było dużo instrumentów różnego rodzaju należących do oskarżonego, a fakt wysłania przez oskarżonego w dniu 2 czerwca 2018 r. do nabywcy P. S. – co ten potwierdził – smsa informującego, że przelew dotarł wskazuje, kierując się zasadami logiki, że oskarżony nie działał na tym etapie, czyli od początku (dolus directus coloratus) z zamiarem niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

- błędne uznanie, iż od samego początku oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdy zebrany materiał jednoznacznie tego nie potwierdza. W fazie początkowej miała to być jedynie transakcja sprzedaży instrumentu, która w późniejszej fazie nie doszła do skutku z winy oskarżonego do czego wielokrotnie się przyznawał w różnej formie: przesłuchiwany na Policji, wyjaśniając przed Sądem Rejonowym w Garwolinie w dniu 7 kwietnia 2021 r., wysyłając wyjaśnienia do Sądu w Garwolinie i w S., a także podczas ponownej rozprawy po apelacji od wyroku w dniu 17 listopada 2022 r. w której oskarżony brał udział w formie wideokonferencji.

- błędne uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przed Sądem, iż oskarżony skorzystał z konta bankowego syna S. I., gdyż jego własne konta były zajęte przez komornika, czego podobno nie potwierdził komornik A. M., a także nie potwierdził Bank (...) S.A., na którego konto wcześniej przelał

pieniądze jego syn, w sytuacji gdy oskarżony wielokrotnie podawał, że jego wcześniejsze konta w bankach były od lat blokowane przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mogilnie w związku z niespłaconymi zobowiązaniami oskarżonego. Natomiast oskarżony założył rachunek w Banku (...) w dniu 30 maja 2018 r., gdy dowiedział się, że komornik nie zdąży zająć jego kolejnego rachunku do czasu wypłaty pieniędzy, gdyż zazwyczaj decyzja o zajęciu dociera do banku po kilku dniach. Fakt ten oskarżony wykorzystał, czego obecnie bardzo się wstydzi i bardzo żałuje.

- błędne uznanie przez Sąd, iż logika wskazuje w tym wypadku na fakt, iż zabieg miał na celu jedynie utrudnienie w dotarciu do ostatecznego beneficjenta przestępstwa, w sytuacji gdy już 2 czerwca 2018 r. oskarżony z własnej woli wysłał do pokrzywdzonego P. S. smsa z informacją, że przelew dotarł, nic nie ukrywając, zaś dotarcie do właściciela konta, na które dotarł przelew było niezwykle proste i szybkie,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez błędne uznanie, iż S. I. jest winny przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 2500 zł, należących do P. S. w sytuacji, gdy w dniu dokonywania transakcji przelewu oskarżony nie powiadomił syna, że pieniądze nie należą do oskarżonego. Wprost przeciwnie oskarżony wskazał, że to jego pieniądze pozyskane w ramach zapłaty za transakcje i może dysponować nimi zgodnie ze swoją wolą, dlatego naturalnym dla syna było wypełnienie woli ojca, czyli spełnienie prośby o wykonanie przelewu. O przelewie

	<p>syn oskarżonego dowiedział się od ojca, a następnie z wiadomości sms wysłanej z banku w formie powiadomienia. W wiadomości sms dostępne były tylko wiadomości dotyczące wpłacającego, kwoty przelewu i daty przelewu oraz informacja za co jest dokonana wpłata, czyli opis przelewu. Na tym etapie sprawdzenie do kogo był kierowany przelew wymagało wejścia na stronę internetową banku, zalogowania się na swoje konto, wybrania opcji – przelewu – wybrania daty przelewu oraz wybrania właściwości przelewu i sprawdzenia adresata czego S. I. nie zrobił, gdyż nic złego nie podejrzewał, działał tylko zgodnie z wolą oskarżonego, wobec zaufania do własnego ojca, co wielokrotnie potwierdził w wyjaśnieniach. Potwierdzał to również świadek M. I.;</p> <p>- błędne uznanie, iż oskarżony S. I. powinien solidarnie naprawić szkodę na rzecz pokrzywdzonego w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na fakt wyrządzenia szkody przez S. I..</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- Sąd Okręgowy, wobec niezłożenia środka zaskarżenia przez oskarżonego S. I., przy stwierdzeniu braku podstaw z art. 435 kpk do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia względem tego oskarżonego, nie odnosił się co do zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego L. I., a kwestionujących prawidłowość orzeczenia pierwszoinstancyjnego zapadłego względem oskarżonego S. I.. Należy pamiętać, że zgodnie z art.</p>		

425 § 3 kpk odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. Z tych względów ograniczono rozpoznanie środka odwoławczego do uchybień podniesionych przez oskarżonego L. I., wyłącznie w zakresie dotyczącym jego osoby.

- kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, ażeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał oskarżony L. I.. Wprost przeciwnie, Sąd meriti nie dopuścił się obrazy żadnego z przedstawionych przez skarżącego na łamach środka odwoławczego przepisów proceduralnych.

- dogłębna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy słusznie obdarzył zeznania świadka P. S. przymiotem wiarygodności w całości. Ich treść koreluje zarówno z osobowym materiałem dowodowym sprawy, tj. wyjaśnieniami oskarżonego L. I., jak i pochodzącym z dokumentów, choćby z potwierdzeniem dokonania przelewu na kwotę 2500 zł za syntezator C. (...), (k. 5), a także pismem od grupy OLX Sp. z o.o. z siedzibą w P. (k. 22). Uszczegółowiając tę tezę, dane osoby sprzedającej, które podał ww. świadek,

tj. F. W., pokrywały się z tymi z ogłoszenia, nadto pokrzywdzony wskazał takie same dane, dokonując przelewu za wyżej wspomniany syntezator. Numer telefonu do kontaktu z ogłoszenia, jaki podał w trakcie składania zeznań P. S. w postępowaniu przygotowawczym, jest analogiczny jak ten z pisma przesłanego przez grupę OLX, nadto analiza danych bilingowych wskazywała, że numer ten należy

do oskarżonego L. I. (k. 26). Data dokonania przelewu, tj. 30.05.2018 r. była tożsama jak data opublikowania ogłoszenia. Należy zauważyć, że w tym samym dniu na portalu OLX zostało założone konto, powiązane z owym ogłoszeniem. Zeznania pokrzywdzonego pokrywają się również z wyjaśnieniami oskarżonego, wskazującymi na fakt posiadania przez niego innego sprzętu muzycznego, co dowodzi o zasadności obdarzenia wiarą zeznań P. S. również w zakresie oferowania przez oskarżonego przy zakupie syntezatora dodatkowego sprzętu muzycznego.

L. I. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podniósł, iż to on opublikował ogłoszenie, podał nieprawdziwe dane do przelewu pokrzywdzonemu, nadto iż był jedyną osobą, która się z nim kontaktowała. W tej części, deskrypcje procesowe oskarżonego, jako zgodne z uznanym za wiarygodnym materiałem sprawy, słusznie Sąd meriti uznał za wiarygodne. Należy w tym miejscu przypomnieć, że ów sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w konfrontacji z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia oskarżonego co do wyników tejże oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 475v-476, była zasadna wobec sprzeczności z

materiałem dowodowym, któremu ów Sąd dał wiarę. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje poczynione na łamach pisemnych motywów zaskarżonego wyroku rozważania i nie zauważa potrzeby ich sztucznego przywoływania na potrzeby niniejszego wyводу. Niewątpliwie zachowanie oskarżonego, który po zaoferowaniu do sprzedaży syntezatora, a następnie uzyskaniu pieniędzy od pokrzywdzonego, nie wysłał mu zakupionego sprzętu, wypełnia znamiona przestępstwa oszustwa. Co do zamiaru oskarżonego należy przywołać w tym miejscu fragmenty jego wyjaśnień: „Ja wskazałem pokrzywdzonemu nieprawdziwe dane do przelewu” (...), „ja na tyle dobrze ukrywałem swoje oszustwa, że nawet samo zatrzymanie było szokiem dla mojej rodziny” (k. 456-456v). W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony nie posiadał oferowanego towaru, aczkolwiek ustalenie o tym, czy oskarżony posiadał sprzęt, czy go nie posiadał, pozostawał irrelevantny dla przypisania winy w sytuacji, gdy oskarżony ostatecznie nie przekazał sprzętu pokrzywdzonemu, pomimo wiedzy, iż pokrzywdzony przelał umówioną kwotę na wskazane przez oskarżonego konto. Co do celu, którym w przypadku przestępstwa oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej, również należy przytoczyć wyjaśnienia oskarżonego: „Ja poprosiłem syna o przelanie tych środków, nie pamiętam, ale chyba prosiłem, żeby on przelał je natychmiast, bo mieliśmy spłacić jakąś ratę kredytu” (k. 456). Pomimo, iż oskarżony miał przesłać syntezator pokrzywdzonemu do 05.06.2018 r. nie uczynił tego. Twierdził, że nie może rozmawiać,

wskazywał na przeszkody w jego wysłaniu, lecz ich nie konkretyzował, komunikował, że nie wysłał paczki z uwagi na pilny wyjazd oraz zwrócił pieniądze, by ostatecznie przestać reagować na próby kontaktu z nim pokrzywdzonego, który finalnie nie otrzymał ani zakupionego sprzętu, ani zwrotu pieniędzy. Tym samym nie sposób zgodzić się z oskarżonym, iż nie obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym, że wprowadza pokrzywdzonego w błąd, jak również, że działa z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, której skutkiem jest doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony utwierdzał w przekonaniu pokrzywdzonego, wywołując w jego świadomości fałszywe wyobrażenie co do wysłania syntezy po otrzymaniu przez niego pieniędzy (postanowienie SN z 26.06.2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291). Pokrzywdzony przecież nie znał oskarżonego, podawał się za inną osobę, nie wiedział z kim się kontaktuje, a w świetle ich pierwszej rozmowy i podjętych ustaleń, zasadnie mógł twierdzić, że zakupiony sprzęt otrzyma. Numer rachunku, na jaki przelał środki pokrzywdzony, należał bezspornie do S. I. (k. 38), natomiast wszelkie dywagacje oskarżonego co do zajęć kont, w kontrze do dowodów z pisma komornika (k. 251) i historii rachunku (k. 295-298), są bezpodstawne.

- zarzut obrazy art. 410 kpk co do wyjaśnień oskarżonego S. I. był nietrafny. Do naruszenia art. 410 kpk doszłoby wówczas, gdyby sąd pominął ten dowód przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, a w konsekwencji także go nie ocenił. Po dokładnym przyjrzeniu się

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, należy stwierdzić, że

Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne również w oparciu o wyjaśnienia S. I., nadto ocenił ten dowód, a Sąd Okręgowy nie dostrzega, aby owa ocena była dowolną, sprzeczną z treścią art. 7 kpk. Wbrew twierdzeniu oskarżonego, Sąd I instancji, nie przypisał oskarżonym zaskarżonym wyrokiem, że działali wspólnie i w porozumieniu co do czynu zarzucanego aktem oskarżenia, a uznał ich za winnych oddzielnych czynów, tj. z art. 286 § 1 kk i art. 284 § 1 kk.

- podobnie nie zauważa się błędu w ocenie depozycji świadka M. I., które z uwagi na spójność relacji z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy słusznie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Należy podkreślić, że świadek ten nie posiadał wiedzy o inkryminowanym zdarzeniu, szerzej zaś opisywał życie i relacje panujące pomiędzy członkami jego rodziny. W związku z tym, jego zeznania, pomimo, iż stanowiły uzupełnienie materiału dowodowego, to nie mogły znacząco wpłynąć na treść zapadłego orzeczenia.

- co do dowodów z dokumentów, zostały wystawione przez podmioty do tego uprawnione, brak jest podstaw do ich kwestionowania.

- odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk na samym początku należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionują ocenę

dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 § 2 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się z materiałem sprawy, również nie dostrzega, aby takie wątpliwości występowały. Tym samym należało zaaprobować stanowisko Sądu a quo co do sprawstwa oskarżonego L. I., a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

- aby zasadnie, tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120).

- reasumując, krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego

orzeczenia. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się do zapewnienia, że badane zdarzenie miały inny przebieg, w tym nie respektuje wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, czyli tak jak to czynił skarżący, nie można oczekiwać, że zostanie uwzględniona. Byłoby to bowiem postąpienie dowolne, przenoszące wyłącznie subiektywną wizję skarżącego, oczywiście dla niego korzystną, nad działalność racjonalną, opartą na dowodach.

- skoro więc Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę poprzez uniewinnienie S. I. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

- zmianę orzeczonej wobec oskarżonego kary na karę jednego roku pozbawienia wolności z równoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby – na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda, czyli tak jak w wyroku z dnia 7 kwietnia 2021 r.

- na mocy art. 46 § 1 kk orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 2500 zł,

- zasądzenie od oskarżonego L. I. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 50

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zł tytułem wydatków w sprawie i zwolnienie go od uiszczenia opłat, zaś w pozostałej części obciążyć Skarb Państwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- jak wskazano wyżej, Sąd Okręgowy nie ujawnił w sprawie z urzędu okoliczności uzasadniających zmianę wyroku w niezaskarżonej części, tj. części dotyczącej S. I.</p> <p>- wniosek o zmianę wyroku w zakresie zasługiwał na uwzględnienie, o czym poniżej</p> <p>- brak podstaw do zmiany wyroku w zakresie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>- błędne uznanie, iż brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego w sytuacji, gdy oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności,</p> <p>- błędne uznanie za podstawę wyrokowania wielokrotną późniejszą karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, gdyż za kolejne przestępstwa oskarżony został ukarany kolejnymi wyrokami, w których orzeczono różne kary: kary pozbawienia wolności, kary ograniczenia wolności i grzywny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- po przeanalizowaniu sprawy, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że niezastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej zaskarżonym wyrokiem względem oskarżonego było niezasadne wobec braku jego skazania w czasie popełnienia przestępstwa zarówno na karę pozbawienia wolności, jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Warto wskazać, że przed dokonaniem czynu będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, a także w dacie tego czynu, wobec oskarżonego wydano wyłącznie jeden wyrok skazujący, w którym wymierzono karę grzywny. Dalej należy podnieść, że oskarżony przyznał się do winy, zaś wartość szkody była niewielka (2.500 zł). W tych warunkach decyzja o niezastosowaniu przepisu art. 69 kk wobec oskarżonego była błędna, gdyż powyższe okoliczności przemawiały za uznaniem, że w przypadku oskarżonego L. I. zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Wprawdzie Sąd II instancji dostrzegł jego późniejszą wielokrotną karalność, jednakże zauważył też, że działalność ta zakończyła się w 2021 roku. Od tego czasu oskarżony nie wchodził w konflikt z prawem, co dowodzi, że zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest zasadne.</p>	

Należy pamiętać, że przeszkody w zastosowaniu omawianej instytucji nie stanowi późniejsza karalność. Kluczowym są uprzednie skazania i wówczas, jeżeli poprzednimi wyrokami orzeczono karę bezwarunkowego pozbawienia wolności czy karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zachodzi okoliczność wyłączająca warunkowe zawieszenie wykonania kary. W niniejszej sprawie nie miała miejsca taka sytuacja, zatem Sąd zajął stanowisko, iż należy dać oskarżonemu szansę na naprawienie swoich błędów uznając, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla oskarżonego wystarczającą przestrogą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem, a zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie będzie aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą. Na marginesie należy podnieść, że dodatkowe orzeczenie grzywny przy karze pozbawienia wolności, jako rozstrzygnięcie stanowiące realną dolegliwość dla oskarżonego wzmocni oddziaływanie kary. Określając przy tym trzyletni okres próby, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonych celów kary, jednocześnie pozwoli na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku kolejnego naruszenia porządku prawnego.

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie z częstotliwością jeden raz na 6 miesięcy, co w sposób skuteczniejszy

<p>pozwoli na weryfikację jego prawidłowości.</p> <p>- pamiętać przy tym należy, że w przypadku popełnienia przez oskarżonego w okresie próby kolejnego przestępstwa lub nie wywiązywania się przez niego z nałożonego przez Sąd obowiązku poniesie on konsekwencje tego postępowania, włącznie z zarządzeniem wykonania kary orzeczonej zaskarżonym wyrokiem. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonego od podejmowania zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, czego skutkiem będzie, w przypadku zarządzenia wykonania kary, nieuchronne osadzenie w zakładzie karnym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary jednego roku pozbawienia wolności z równoczesnym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby – na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda, czyli tak jak w wyroku z dnia 7 kwietnia 2021 r.</p> <p>- na mocy art. 46 § 1 kk orzeczenie wobec L. I. obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 2500 zł,</p> <p>- zasądzenie od oskarżonego L. I. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 50 zł tytułem wydatków w sprawie i zwolnienie go od uiszczenia opłat</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
zasadność zarzutu doprowadziła do zmiany wyroku poprzez zawieszenie wymierzonej zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżona część wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 listopada 2022 r. w sprawie II K 461/22, niewymieniona w podsekcji 5.2.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
w zakresie tych rozstrzygnięć wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 listopada 2022 r. w sprawie II K 461/22 w ten sposób, że:</p> <p>1. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej L. I. w pkt III wyroku na okres 3 lat tytułem próby,</p> <p>2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy licząc od daty uprawomocnienia się wyroku.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
powody zmiany oraz stosowna argumentacja zostały przedstawione w rubryce 3.2.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd Okręgowy z uwagi na osadzenie oskarżonego w zakładzie karnym, a także przy uwzględnieniu jego sytuacji rodzinnej, tj. pozostawania na jego utrzymaniu dwóch córek, a także konieczności wywiązania się z obowiązku naprawienia szkody, korzystając z regulacji przewidzianej w art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa

7. PODPIS